

МИРОСЛАВ КВЯТЕК

ВТОРИЯТ ПРАГ НА ЖИВОТА

Превод от полски: Марияна Василева, 1984

chitanka.info

Това откритие наистина е гениално. Винаги съм казвал, че техниката в крайна сметка и на тебе ще помогне, Том... — развълнуван си каза Том и прочете още веднъж последното изречение на съобщението в местния вестник: „В определени случаи нашите клиенти могат да покрият разходите по лечението си след неговото провеждане.“

Реши се изведнъж. Вдигна микрофона и набра номера на фирмата...

— Слуша фирмата „Моделиране системата на паметта“.

— Казвам се Том Смит. Искам да се подложа на... лечение.

— Очаквам Вашето посещение утре сутрин. Ще имате разговор с наши психолози, затова Ви молим да бъдете максимално отпочинал и концентриран.

— Четох, че намесата е безболезнена...

— Вярно е. Ще Ви поясня с няколко думи в какво се състои нашето лечение. Както може би знаете, човешката памет представлява натрупвания от електрически импулси в химичната субстанция на мозъка. Достатъчно е да се настроят по определен начин интензивността и посоката на електрическото поле, за да се изтрие досегашната памет, като се запази съзнанието, а след това по подобен начин да се присади на човека нова памет, т.е. да се запълнят клетките с качествено нова информация.

— Страшно е...

— Да, за човечеството би било опасно, ако нашето откритие попадне в случайни ръце. Но, от друга страна, то е извънредно хуманно постижение за не дотам малката част от човечеството, която е нещастна. Затова фирмата получи от властите разрешение да работи, но се задължи да запази в абсолютна тайна подробностите около строежа на апаратурата.

— А лечението винаги ли е сполучливо?

— Ако питате за гарантирането на живота, можем да кажем, че сигурността е стопроцентова. Фирмата съществува повече от година. Имаме хиляди клиенти и никога не сме срещали трудности да върнем съзнанието им. Чудно, че не сте чували за това. Без да се хвалим, можем да кажем, че за нашата фирма днес говори целият свят!

— Да, възможно е... но аз питах, има ли... рекламации...

— За съжаление, случват се, ала искаме да подчертаем, че те са неоснователни. В същност не всеки клиент има достатъчно въображение, за да даде подходяща скица с новото съдържание на клетките на паметта си. С две думи, не всеки от тях знае, какво точно иска от живота. А ние не можем да предложим на клиентите някаква стандартна скица, нали... За всеки случай записваме старите възприятия на паметта им. И така, молим Ви да ни разкажете нещо за своя живот...

— Задължително ли е?

— Да, винаги постъпваме така. Молим Ви да не се боите и да не се срамувате. Ничия биография вече не може да ни учуди. Изслушали сме толкова много.

— Ами, моят живот беше кошмар. Въобще не съм имал детство, не помня дори лицата на родителите си. Починали са, когато съм бил съвсем малък. Отгледан съм в сиропиталище. Начално училище не завърших, защото... имах неприятности в съда. Не познах щастие в любовта... На четиридесет години станах, без да направя кариера. Не чувствавам сили сега да завърша образованието си, да науча занаят. Вече е късно да чета за... Айнщайн. Разберете ме, целият си живот съм прекарал в един и същ квартал на моето градче, натъпкал съм в паметта си много ненужни впечатления. Познанията, които получих в затвора и в... приюта за бездомни, са абсолютно непотребни за нормалния живот... Искане ми се наново да се науча да говоря, понякога ме разбират само хората от моето обкръжение... Може би сте забелязали колко старателно подбирам думите и колко трудно ми се удава това. Накратко, това е всичко.

— Да-аа... А сега Ви молим да ни дадете скица за съдържанието на новата Ви памет. Ще я допълним със съществената за нас информация — извинете — номера на нашата банкова сметка и средствата, на които сте се съгласили, като сте дошли при нас. Впрочем, ще се убедите, че тази сума е предназначена за добродетелни цели... Разбира се, няма да поместваме в паметта Ви информация, която може да навлече подозрение, че не е придобита „лично“ от Вас. Обещаваме също, че идеално ще уредим подходящото към новата Ви памет обкръжение. Например, хората, които след лечението ще си

спомняте, ще съществуват в действителност. Живи или умрели — в зависимост от степента на правдоподобност във Вашите усещания.

— О кей. Преди всичко желая да сменя името си. Искам да се казвам, например... Форест, Джордж Форест...

... Най-старият спомен? Хм... Талисман, който виси над мене, прикрепен към количката... Протягам неумела малка ръчица, за да го разлюлея. Не! Стоп! Лицето на мама, разбира се, е на първо място! Да, може да бъде кестенява. Нека да е красива и млада...

... Първият ми приятел? Този, който никога не ми е вземал играчките и с когото никога не съм се бил. Това може да събуди у мене вяра в хората...

... Първото момиче в моя живот? Нека се казва Мария... не, по-добре Анна. Как сме се запознали? Измислете нещо романтично, най-добре го вземете от някой филм. Нека просто да ми е казала: „Ти си студен в чувствата си. Искам да ти помогна. Ще се срещаме ли?“ ... Не, не искам това да бъде последната жена в моя живот. Искам да живея пълнокръвно...

... Научни познания? Нещо от темите на Айнщайн, черните дупки, динозаврите, питекантропът... И цялата програма на едно средно професионално училище...

... Какъв искам да бъда? Притежател на автомобилна фирма...

... Не, не искам да срещам подставени родители. Предпочитам да помня техните красиви, покрити с браздите на времето... лица, на смъртното ложе...

В двадесет и три часа, както си вървеше по улица Сто и пета, Джордж Форест бе спрял от пиян мъж.

— Здравей, Том! Много си елегантен! Ще черпиш ли днес?

— Извинете, не Ви познавам.

— Нн-е познаваш Ал? — Непознатият увисна на шията на Джордж Форест и тихо, като да беше трезвен, добави: — Старче, готов съм да забравя и дълговете ти, но не обичам да не ме познават извън кръчмата, разбра ли? Не обичам!

— Вече Ви казах, че не Ви познавам. И въобще нямам желание да се запознавам с Вас.

Джордж с отвращение опита да се освободи от силната прегръдка на непознатия, но в същия момент почувствува между ребрата си тънкото острие на сгъваем нож...

— Ало! Господин директорът? Добър ден! За съжаление възникнаха щети. Един от нашите клиенти стана неплатежоспособен. Убит е вчера, късно вечерта. Да, полицията е започнала разследване. Убийството е извършено пред кръчмата на ъгъла на улица Сто и пета. Барманът е разпознал трупа. Господин директоре, той не ни е казал, че е бил безнадежден алкохолик. Преди нашето лечение, всеки ден е идвал в този бар със своя бъдещ убиец. Напоследък „приятелят“ черпел и плащал, докато вчера направил скандал, като очаквал или реванш, или да си вземе парите. Том... т.е. Джордж Форест не можеше да помни този Ал... Нещастен човек, нали, господин директор! Не му е било писано да скъса със своето минало. Вторият праг на живота се оказа прекалено висок за него...

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
2/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.